Wychodzi raz w tygodniu.

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

ROK XX. Kraków, dnia 27 lutego 1937 r. Numer 8.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Moc dowodowa ksiąg,

prowadzonych syst. księgowości pojedynczej

Przedłożony przez płatnika bilans za miarodajny rok operacyjny nie może być odrzucony, jedynie z tego powodu, że opiera się na księgach, prowadzonych systemem pojedynczej księgowości (wyrok N. T. A. z 3. II. 1936 r., l. rej. 4352/33).

Rozważając w powyższym wyroku moc dowodową ksiąg, prowadzonych systemem księgowości pojedynczej, Najwyższy Trybunał Administracyjny wyjaśnił, że w myśl § 34 rozp. wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym płatnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, powinni przyjąć za podstawę obliczenia dochodu przedsiębiorstw zamknięcia rachunkowe i należycie sporządzone bilanse miarodajnego roku operacyjnego. O ile zaś obliczenie dochodu nie odpowiada przepisom § 33 rozporządzenia wykonawczego, wyjaśniającego i rozwijającego zasady art. 6, 8 i 17 ustawy — należy poczynić odpowiednie sprostowania.

W konkretnej sprawie płatnik, który prowadził księgi systemem pojedynczej księgowości, co do prawidłowości niekwestionowane, przedłożył zgodnie z powołanymi przepisami przy zeznaniu bilans, sporządzony na podstawie ksiąg za miarodajny rok operacyjny oraz podał pozycje książkowe, ulegające doliczeniu do zysku bilansowego. W toku postępowania wymiarowego płatnik zgodził się na doliczenie dalszych pozycyj, uznanych przy rewizji ksiąg za niepotrącalne.

W tym stanie rzeczy władza winna była bądź oprzeć się na sprawdzonym i sprostowanym zeznaniu płatnika, bądź podać mu do wyjaśnienia te wątpliwości, jakie się nasunęły przy badaniu bilansu i ksiąg, między innymi co do potrącalności poszczególnych pozycji książkowych, wskazać zarówno kwoty podlegające doliczeniu do zysku, ustalonego przez podatnika, jak i zasady prawne ich doliczenia. Władza tymczasem poprzestała na wysunięciu wątpliwości, iż dochód wydaje się za niski oraz na przedstawieniu płatnikowi własnego obliczenia dochodu, obejmującego zysk brutto na towarach, wydatki potrącalne, odliczenia i różnicę między początkowym a końcowym stanem inwentury towarów, niczym takiego sposobu obliczenia dochodu nie uzasadniając. Oparcie decyzji na tym właśnie doliczeniu władzy wymiarowej, bez uzasadnienia jego zgodności z przepisami ustawy i § 34 rozporządzenia wykonawczego i bez rozprawienia się z uzasadnianymi tym ostatnim przepisem oraz przepisami kodeksu handlowego wnioskami płatnika o uznanie za podstawę wymiaru dokonanego przez niego obliczenia dochodu, zdaniem Najwyższego Trybunału Administracyjnego, stanowi istotną wadliwość postępowania.

Poświadczenie uproszczonych ksiąg handlowych

Ministerstwo skarbu okólnikiem z dnia 1 lutego 1937 r. L. D. V. 13561-1-36 wyjaśniło, że księgi uproszczone w razie ich niewykorzystania przez prowadzących w jednym roku, mogą być zużytkowane w następnych okresach rachunkowych — pod warunkiem jednakże ponownego zaświadczenia na każdy rok następny. W związku z zaświadczeniem tych ksiąg obowiązują przepisy § 64 rozporządzenia ministra skarbu o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z roku 1934 Nr. 91 poz. 821).

Uproszczone księgi podlegają zaświadczeniu przez urzędy skarbowe, Izby skarbowe oraz przez organy samorządu gospodarczego (Izby przemysłowo-handlowe, Izby rzemieślnicze).

Rewizje celne przesyłek pocztowych

W okólniku L. D. IV. 30726/3/36 z dn. 25 I. 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 3/1937 r. poz. 90) ministerstwo skarbu udzieliło urzędom celnym poniższych wyjaśnień w sprawie sporządzania wyników rewizji przy odprawie celnej przesyłek pocztowych:

1) Wszystkie przesyłki pocztowe wysyłane z zagranicy przez jednego i tego samego nadawcę i adresowane do jednego odbiorcy, o ile są dostarczane przez pocztę do odprawy celnej jednocześnie, w zasadzie

(Ciąg dalszy na str. 11-tej)

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XX | **Kraków, dnia 27 lutego 1937** | **Nr. 8.**

Cena abonamentu:

Abonament kwartalny 4 zł
" półroczny 8 zł
" roczny 16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście 40 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 250
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Niewątpliwie najważniejszym wydarzeniem ubiegłego tygodnia było ogłoszenie deklaracji ideowo-politycznej pułk. Adama Koca. Uczyniła ona ogromne wrażenie w całym kraju, który pojął ją jako zapowiedź nowego kierunku politycznego o przemożnym wpływie na treść polityczną, a także gospodarczą i społeczną Polski.

Interesują nas w tej chwili tylko zagadnienia gospodarcze, rozwinięte dość szeroko w deklaracji. Pułk. Koc nie wiąże się tu z żadną doktryną ekonomiczno-społeczną. Odrzuca etatyzm, ale równocześnie ogranicza wybujałości inicjatywy prywatnej. Przyznaje robotnikom i włościanom, że „społeczna struktura Polski opiera się w swych podstawach na szerokiej masie robotników i włościan. Od ich dobrobytu jakoteż kultury i poczucia obywatelskiego zależy w ogromnym stopniu harmonijny rozwój Polski i jej przyszłość. O tym pamiętać musi kierownictwo państwa, z tym liczyć się należy we wszelkim planowaniu i konstruowaniu przyszłego życia Polski". Ale równocześnie deklaracja pułk. Koca odmawia pracownikom prawa walki o warunki pracy w dotychczasowy sposób tj. za pomocą strajków. Stosunek pracodawcy do pracownika chce pułk. Koc podporządkować kontroli i naciskowi państwa w ten sposób, aby zapewnić warsztatom racjonalne warunki produkcji, a rzeszom pracowniczym pewność jutra i stopniowy, ale stały wzrost poziomu życia. „Pracodawcy i pracownicy muszą się nauczyć zasiadać przy jednym stole i ułożyć współżycie i współpracę w rzetelnych ramach realnych możliwości, pamiętając o warsztatach pracy, z którymi nie tylko ich los, ale i byt Polski jest związany". Pułk. Koc zamierza zatem w Polsce wprowadzić pewnego rodzaju system arbitrażu państwowego, wykluczający zarówno strajki jak i lokauty.

Doniosłe znaczenie ma ten ustęp deklaracji, w którym jest mowa o problemie: miasto-wieś. Jeszcze nigdy problem ten nie był w Polsce tak zaostrzony jak obecnie, jeszcze nigdy nie dawał on powodu do tak obskurnej i niebezpiecznej w swych skutkach dla całości państwa demagogii. Z zagadnienia par excellence gospodarczego uczyniono kwestię nawskróś polityczną, ściślej: narodowościową. Przeludnienie i bezrobocie wsi próbowano usunąć drogą masowego wychodźstwa ludności wiejskiej do miast, nie bacząc na to, że same miasta w Polsce są przeludnione i nie wiedzą co począć ze swymi bezrobotnymi. W sukurs tej demagogii przyszła heca antyżydowska, która bezrobocie w miastach i wsiach próbowała leczyć końską kuracją wypędzenia Żydów z Polski i powierzenia tych placówek gospodarczych, które dotychczas zajmowali Żydzi — bezrobotnej ludności miast i wsi.

Pułk. Koc postawił kwestię jasno i uczciwie. „Wzmożenie naszego życia gospodarczego, rozwój miast oraz przemysłu, handlu i rzemiosła muszą umożliwić części ludności wiejskiej odpływ ze wsi i znalezienie warsztatów pracy i środków egzystencji. Rozwój miast, intensyfikacja życia miejskiego,

rozwój rzemiosła, przemysłu i handlu polskiego, nie tylko umożliwią odpływ nadmiaru ludności ze wsi, ale również w sposób wybitny przyczynią się do likwidacji tak dotkliwego bezrobocia. Rozwój rzemiosła i przemysłu usunie konieczność nadmiernego importu gotowych towarów zagranicznych i stwarzać będzie coraz większe możliwości eksportu, wzmagającego siły finansowe państwa. Rozwój handlu i jego racjonalizacja na równi z rozwojem rzemiosła i przemysłu są elementami wzmożenia siły gospodarczej państwa. Osiągnięcie powyższych celów związane jest z przygotowaniem miast i miasteczek do spełnienia tej wielkiej misji państwowej".

Z tych wskazań programowych wynikają logicznie następujące wnioski:

1) Całą politykę gospodarczą państwa należy przebudować pod kątem popierania miast, a nie ich zwalczania, jak to miało dotychczas miejsce.

2) Polityka handlowa, kredytowa, podatkowa, celna i administracyjna winna uwzględniać w szerszej, niż dotychczas, mierze konieczność rozwoju miast. Z koniecznością rozwoju miast winna się liczyć nie tylko dlatego, że nowoczesne państwo musi się opierać o możliwie największą ilość silnych i rozbudowanych miast, ale i dlatego, że w obecnym okresie całkowitego niemal zastoju ruchów emigracyjnych są miasta polskie jedynym rezerwoarem, mogącym wchłonąć naturalny przyrost ludności polskiej i nadwyżkę ludności wsi. Dlatego polityka popierania miast nie stwarza żadnej konkurencji dla polityki prorolniczej, lecz przeciwnie, jest tej polityki logicznym uzupełnieniem. W interesie wsi leży rozwój miast w równej mierze, co w interesie miast leży rozwój gospodarczy wsi. Nie ma interesów sprzecznych między miastem i wsią, jak to pragnęli wmówić demagodzy polityczni.

3) Handel jest jedną z najpotężniejszych dźwigni rozwoju miast. Polityka antyhandlowa jest polityką antymiejską. Wszelkie próby niszczenia handlu lub opóźniania jego rozwoju — mszczą się na rozwoju miast i utrudniają tym samym rozbudowę chłonności tego jedynego rezerwoaru, mogącego przyjąć nadwyżkę ludności miejskiej. W sferach administracji państwowej, u wielkich rzesz urzędników skarbowych, banków państwowych, urzędników celnych i administracyjnych musi raz wreszcie zniknąć ponure przeświadczenie, że handel jest jedyną gałęzią zarobkowania, w którą wolno bić bezkarnie. Musi zniknąć antyhandlowe nastawienie w polityce podatkowej i kredytowej.

Jako organ kupiectwa żydowskiego nie możemy pominąć milczeniem tych ustępów deklaracji pułk. Koca, które mówią o „naturalnej dążności społeczeństwa polskiego do samodzielności gospodarczej". Obawiamy się, że ten ustęp może być przez niektóre sfery rozumiany w sposób, kłócący się z naczelnym hasłem pułk. Koca o popieraniu handlu. Jest bowiem rzeczą jasną, że społeczeństwo polskie jako naród większościowy ma z natury rzeczy prawo decyzji w dziedzinie polityki gospodarczej. W naszym pojęciu jest to maksimum samodzielności gospodarczej. Fakt zaś, że niektóre gałęzie zarobkowania mieszczą w sobie odsetek ludności żydowskiej większy, niżby to wynikało z ogólnego odsetka Żydów w Polsce, jest wynikiem nie chęci preponderancji Żydów w tych gałęziach zarobkowania, nie wynikiem ich specjalnych warunków rentowności, lecz jest wynikiem ograniczeń, stosowanych wobec Żydów we wszystkich innych gałęziach zarobkowania. Wszędzie tam, gdzie istnieje polityka ograniczeń, muszą w pewnych partiach organizmu gospodarczego powstawać nadmiary. Najlepszym i jedynym środkiem usuwania tych nadmiarów jest zatem polityka równomiernego rozłożenia udziału ludności żydowskiej we wszystkich gałęziach zarobkowania. Nie będzie wtedy nadmiaru Żydów w handlu i rzemiośle, ale nie będzie też kompletnego braku w tych gałęziach

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego" oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki na nowy sezon do kina „Wanda" w Adm. „Przegl. Kupieckiego".

gospodarstwa, które są obecnie zastrzeżone tylko dla ludności nieżydowskiej. Usunięcie zaś Żydów z tych nielicznych, pozostałych im do dyspozycji źródeł pracy i chleba uważalibyśmy za sprzeczne z etyką chrześcijańską, której p. pułk. Koc przyznaje stanowisko dominujące w Polsce; za sprzeczne z przepisami Konstytucji kwietniowej, której przepisy uważa pułk. Koc za nadal obowiązujące: za sprzeczne z tradycyjną polską tolerancją, którą pułk. Koc zamierza nadal respektować; za sprzeczne wreszcie z potępieniem przez pułk. Koca aktów samowoli i brutalnych odruchów antyżydowskich, uchybiających godności i powadze wielkiego narodu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wyparcie Żydów z dotychczasowych ich źródeł zarobkowania oznacza przy zamknięciu ruchu emigracyjnego i wzmagającej się pauperyzacji gospodarczej ludności żydowskiej w Polsce — wyrok śmierci głodowej dla Żydów, śmierci w istocie swej niczym nie różniącej się od gwałtu fizycznego.

Należności palestyńskie za przywiezione do Polski towary

W związku z dopuszczeniem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, aż do odwołania, przywozu z Palestyny **owoców cytrusowych — pozostawała** dotychczas nieuregulowana sprawa związanych z tym przywozem wypłat z zablokowanego konta palestyńskiego. Obecnie Ministerstwo P. i H. postanowiło w tej sprawie m. in. co następuje. Sumy w złotych (zdeponowane w „Pol. T-wie Handlu Kompensac":) na bezprocentowym koncie zablokowanym na rachunkach palestyńskich eksporterów mogą być upłynnione wywozem z Polski do Palestyny: kompletów skrzynkowych, masła, serów, drobiu, cementu, szynek, konserw mięsnych i rybnych, bieli cynkowej, bielizny i odzieży gotowych, kaloszy i śniegowców, dykty, papieru pakowego, przyborów sanitarnych, szkła i wyrobów szklanych, obręczy wiklinowych i blaszanych, wody kolońskiej, tkanin lnianych, narzędzi rzemieślniczych, zamków i kłódek, bydła opasowego.

Należność eksporterów palestyńskich za pomarańcze powinny być upłynniane najmniej w 60 pros.

wywozem kompletów skrzynkowych, a w reszcie innymi towarami z pośród wymienionych wyżej. Towary nie objęte podaną w poprzednim ustępie listą, mogą być ewentualnie dopuszczone do tej transakcji związanej z Palestyną za każdorazową zgodą Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Zaświadczenie walutowe na wymienione towary powinny być zaopatrzone w klauzulę „obrotów rozrachunkowych". Polscy eksporterzy mogą otrzymywać należności w złotych za dokonany eksport niezwłocznie po otrzymaniu przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensac. pokwitowania od palestyńskiego załadowcy z odbioru należności za dostarczone do Polski towary w obrocie rozrachunkowym.

Wpłaty i wypłaty następują po średnim kursie funta angielskiego z poprzedniego dnia wg. notowań giełdy warszawskiej. Do rozrachunku powinien być przyjmowany eksport palestyński w wartości cif porty polskiego obszaru celnego, zaś eksport polski fob porty polskiego obszaru celnego, względnie loco granica polska. Należności za prowizję przedstawicieli handlowych w Polsce i Palestynie mogą być rozrachunkowywane w wysokości nie większej, niż 5 proc. wartości faktury, a „Polskie T-wo Handlu Kompensacyjnego" upoważnione jest do pobierania opłat manipulacyjnych w wysokości 0,5 proc. od eksportu polskiego, zaś od palestyńskiego 1 procent.

Spadek importu owoców i towarów kolonialnych

W ciągu roku ubiegłego przywieziono do Polski pomarańcz i mandarynek — 26.261 ton, wartości 12.326 tys. zł., innych owoców świeżyih 18.083 tony, wartośsi 10.394 tys. zł., owoców suszonych 10.480 ton wartości 6.063 tys. zł, orzechów i migdałów 14.613 ton, wartości 2.908 tys. zł., kawy, herbaty i innych towarów kolonialnych 9.278 ton, wartości 15.044 tys. zł. W porównaniu z rokiem poprzednim import pomarańczy i mandarynek spadł ilościowo o 23 proc., wartościowo zaś o 21 proc., a innych owoców świeżych ilościowo o 30 proc., wartościowo o 13 proc., owoców suszonych ilościowo o 2 proc., wartościowo o 12 proc., orzechów i migdałów ilościowo o 20 proc., wartościowo o 10 proc. Co się tyczy towarów kolonialnych, to import tych artykułów cokolwiek się zwiększył, a mianowicie ilościowo o 1.2 proc., wartościowo o 7.3 proc. Wzrost ten nastąpił wskutek zwiększonego przywozu kawy, jednak była to kawa przeważnie najtańszych gatunków. Import herbaty zmniejszył się o 6 proc., korzeni o 10 proc.

Nowy rozdział kontyngentów

Centralna komisja przywozowa wypowiedziała się w sprawie dalszego rozszerzenia listy artykułów, które mają być dzielone regjonalnie. Ogólnie przyjęto zasadę, że artykuły konsumcyjne wszystkie, gdzie to jest technicznie możliwe, winny być dzielone regjonalnie, natomiast odnośnie artykułów do produkcji ustalono, że artykuły te winny być dzielone raczej indywidualnie, przy pomocy fachowych komisyj branżowych, ponadto uzgodniono, że wnioski, dotyczące regjonalnych podziałów, powinny być zaopatrzone w opinję właści-

wej organizacji branżowej centralnej.

Zostało ustalone, że należność za towary, sprowadzane z krajów, z którymi obrót odbywa się na zasadzie rozrachunku, a mianowicie z Bułgarii, Jugosławii, Hiszpanii, Turcji, Węgier i Italii, jak również zaliczki na te towary, mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem Polskiego Instytutu rozrachunkowego. To samo dotyczy kosztów dodatkowych, jak: spedycji, transportów, ubezpieczania, prowizji i t. p., związanych z importem towarów z powyższych krajów do Polski, jak również z eksportem towarów polskich do tych krajów.

Należy zauważyć, że z końcem lutego Centralna Komisja przywozowa przystąpi do podziału kontyngentów, jakie zostaną uruchomione przez ministerstwo przemysłu i handlu na okres marzec — kwiecień. Kontyngenty te obejmują Anglię, Unię Belgijsko-Luxemburską, Czechosłowację, Estonię, Danię, Finlandię, Francję (na okres do 1 kwietnia), Holandię, Indie Holenderskie, Kanadę, Niemcy, Norwegię, Szwecję i Węgry. Ponadto zostaną uruchomione kontyngenty ogólne na surowce dla przemysłu, jak: miedź, cyna, nikiel, srebro, chemikalia, wełna, szmaty, odpadki, bawełna, złom, różne chemikalia i t. p.

Wyjaśnienie wątpliwości odnośnie stosowania pozwoleń przywozu

Przy stosowaniu przez urzędy celne pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu powstały następujące wątpliwości:

1) Czy w przypadkach pośredniego przywozu, za kraj trzeci, w którym świadectwo pochodzenia towaru może być (subsydiarnie) wystawione, należy je-

W niedzielę, dnia **28** lutego br. odbędzie się o godz. **6·30** wiecz. w lokalu Krak. Stowarzyszenia Kupców, ul. Grodzka 43

Wieczór Dyskusyjny

członków Stowarzyszenia.

Zadaniem tego wieczoru będzie udzielanie zebranym informacji, tyczących się najważniejszych zagadnień interesujących kupca, a więc z dziedzin: podatkowej, ustaw socjalnych, lokalowych, księgowości handlowej, reglamentacji przywozu i t. d.

O liczny udział uprasza Członków Stowarzyszenia

Wydział
Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców

dynie rozumieć kraj, w którym towar przeładowano lub przechowywano, czy też również i kraj zakupu;

2) Czy w przypadku wprowadzenia towaru do wolnego obrotu w tym trzecim kraju, pochodzenie towaru winno być (przy odprawie celnej w polskim obszarze celnym stwierdzone przez biegłych, a przy uszlachetnieniu towaru w trzecim kraju — czy strona powinna przedstawić dwa świadectwa: jedno wystawione w kraju pochodzenia, drugie zaś w kraju uszlachetnienia, analogicznie do § 9. ust. 5—7 wzgl. § 10. okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 z dn. 18. V. 1935. (Dz. U. R. P. Nr. 15/1935 poz, 361, Nr. 32. poz. 720);

3) Czy na podstawie pozwoleń przywozu, w których wskazano jako kraj pochodzenia kraj macierzysty (metropolię), mogą być odprawiane towary, pochodzące z kolonii, z kraju pod protektoratem lub z kraju mandatowego tegoż macierzystego kraju.

Ministerstwo Skarbu, celem usunięcia powyższych wątpliwości, udzieliło w okólniku L. D. IV. 1880/3/37 z dn. 26. I. 1937 r. (Dz. U. Min. Skarbu Nr. 3. 1937 poz. 93) następujących wyjaśnień:

Do p. (1): Stosownie do przepisów § 4. ust. 4. dla zastosowania pozwolenia przywozu albo zaświad-

rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 8. V. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36/1936 poz. 281) — świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane w kraju, w którym towar był przechowywany lub został przeładowany (ze zmianą dokumentów przewozowych), a nie w kraju zakupu, i to o ile w warunkach pozwolenia przywozu Min. Przemysłu i Handlu nie zastrzeżono, że świadectwo powinno być wystawione w kraju pochodzenia towaru;

Do p. (2): Stosownie do § 15. powołanego okólnika L. D. IV. 16979/3/35 — w przypadkach przywozu pośredniego, stroną udowadnia pochodzenie towaru czeniem, że towar nie został wprowadzony w kraju trzecim do wolnego obrotu, albo też świadectwem pochodzenia. W razie więc przedstawienia przez stronę jednego z tych dokumentów, urząd celny nie sprawdza już pochodzenia towaru ani drogą ekspertyzy biegłych, ani przy pomocy dwóch świadectw (przy uszlachetnieniu), chyba, że zachodziłoby podejrzenie nadużycia. Natomiast dla zastosowania cła konwencyjnego przepisy § 9 i 10 okólnika L. D. IV. 18979/3/35 powinny być przestrzegane;

Do p. (3): Towary pochodzące z kolonii, z krajów pozostających pod protektoratem lub z krajów mandatowych jakiegoś państwa — nie mogą być odprawiane na podstawie pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w których jako kraj pochodzenia wskazano kraj macierzysty (metropolię) tych krajów i odwrotnie.

Kronika.

PRZYWÓZ TOWARÓW ZE SZWAJCARII.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia, że firmy tut. okręgu, reflektujące na uzyskanie zezwolenia przywozu ze Szwajcarii otrzymać mogą w biurze przywozowym Izby przemysłowo - handlowej bliższe informacje dotyczące warunków importu według ostatnich zarządzeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

POZWOLENIA PRZYWOZU NA DROBNE ILOŚCI TOWARU.

W związku z decentralizacją wydawania pozwoleń przywozu Min. Przemysłu i Handlu upoważniło dyrektorów izb przemysłowo - handlowych do wydawania pozwoleń przywozu o łącznej wartości w okresie 2-miesięcznym do 5 tys. zł. Dotyczy to podań o przywóz drobnych ilości towaru o charakterze przesyłek prywatnych, bądź dla celów produkcji.

W następstwie tego zarządzenia podania o pozwolenie przywozu drobnych ilości towaru winny być kierowane nie, jak dotychczas, do Centralnej Komisji

Przywozowej — a wprost do izby przemysłowo - handlowej, terytorialnie właściwej dla siedziby petenta.

W okręgu Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie pozwolenia przywozu na drobne ilości towaru wydawane będą nadal przez Centralną Komisję Przywozową, do której należy kierować podania bezpośrednio.

W SPRAWIE ZATRUDNIANIA ABSOLWENTÓW SZKÓŁ HANDLOWYCH.

Kuratorium Okręgu Szkolnego Krakowskiego wystosowało następujący okólnik:

Kuratorium zwraca uwagę Dyrekcji na § 70 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. nr. 93 z dn. 29. XII. 1936 r), według którego do praktykantów handlowych zaliczono absolwentów szkół handlowych wszelkich typów i stopni, zatrudnionych w przedsiębiorstwach do lat dwóch od daty ukończenia szkoły, bez względu na rodzaj i wysokość pobieranego wynagrodzenia oraz rodzaj pełnionej funkcji.

Z powyższego wynika, że przedsiębiorstwa handlowe III. względnie IV. kategorii świadectw przemysłowych, zatrudniające wspomnianych absolwentów, nie będą obowiązane do wykupywania świadectw kategorii odpowiednio wyższej.

Kuratorium prosi, aby Dyrekcje spowodowały wykorzystanie powyższego przepisu w możliwie szerokim zakresie na rzecz zwiększenia zatrudniania absolwentów szkół handlowych w sklepach. Może to nastąpić tylko przez odpowiednie uświadomienie i zachętę właściwych sfer gospodarczych za pośrednictwem organizowanych konferencji, prasy, itp. Dyrekcje winny **niezwłocznie** podjąć stosowną akcję.

Kurator Okręgu Szkolnego
(Józef Stypiński)

WIELKI KONKURS DLA SZKOLNYCH KAS OSZCZĘDNOŚCI organizuje PKO, przeznaczając na nagrody radioodbiorniki, aparaty fotograficzne, warsztaty i narzędzia stolarskie i introligatorskie, biblioteczki, rasowe króliki, siatkówki, książki i t. d. Udział w konkursie polega na napisaniu listu do PKO. Szczegółowe informacje w sprawie konkursu podaje Nr. 2. (z lutego br.) „Młodego Obywatela", czasopisma społeczno - gospodarczego, wydawanego przez PKO dla młodzieży szkolnej. Tenże numer „Młodego Obywatela" zawiera nadto szereg interesujących artykułów, zdjęć fotograficznych, opowiadań, zagadek i t. p. Prenumerata roczna tylko 1.— zł. Konto PKO Nr. 29.200. Egzemplarze okazowe wysyła bezpłatnie Referat Pras. Prop. PKO w Krakowie, udzielając nadto szczegółowych informacji w sprawie wymienionego konkursu.

HANDEL PRYWATNY A SPÓŁDZIELNIE.

Powstawanie spółdzielni po wsiach i w osadach przybrało w ostatnich czasach większe rozmiary. Jak jednak okazuje się spółdzielnie te nie mogą konkurować z handlem prywatnym. O ile kupiec pojedynczy umie dostosować ceny i wybór towarów do potrzeb mieszkańców, o tyle spółdzielnie prowadzone są sztywnie, nie kupują towarów po cenie taniej i wobec tego muszą sprzedawać towar drożej. Z tego powodu zdarzają się częste wypadki likwidacyj sklepów spółdzielczych na prowincji. O ile dotychczas spółdzielnie spożywcze konkurowały wyłącznie z kupcem żydowskim, o tyle ostatnio występują przeciw nim kupcy chrześcijańscy, uważając, że organizacje te konkurują z handlem prywatnym jednoosobowym.

PRZEPADŁE ZADATKI NA INWESTYCJE NIE SĄ POTRĄCALNE OD DOCHODU.

Z wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu, zawartego w okólniku z dnia 4. I. 1937 r. K. D. V. 23377/2/36, a opartego na wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8. VI. 1936 r. L. rej 9303/32, wynika, że zadatek przepadły z powodu niedojścia do skutku zamierzonego kupna nowej maszyny, mającej ulepszyć źródło dochodu, nie może być zaliczony do kategorii wydatków wolnych od opodatkowania, bowiem w myśl art. 6 i 8 ustawy o podatku dochodowym wolne są od opodatkowania, jedynie wydatki spowodowane eksploatacją, konserwacją i zabezpieczeniem źródła dochodu.

NOWY NUMER „POLITYKI GOSPODARCZEJ".

Wyszedł z druku — 24 strony liczący — numer 33 dwutygodnika „Polityka Gospodarcza". Numer ten zawiera artykuł wstępny Stanisława Lauterbacha p. t. „Nożyce polityczno-gospodarcze" oraz artykuły: Gabriela Czechowicza p. t. „O właściwą rolę państwa w gospodarstwie", Jana Steckiego p. t. „Polityka dekapitalizacji rolnictwa", referat Brunona Sikorskiego p. t. „Inwestycje" oraz artykuł Józefa Nyrenberga p. t „Droga — samochód — dom".

W dziale notatek znajdujemy omówienie incydentu w sprawie dekretu leśngo p. t. „Parcelacja budżetu" a dalej notatki: „Fundusz Pracy", „Podstawowy problemat Polski C", „Angielska prosperity", „Czy dewaluacja marki", „Ameryka znów daje kredyty", „Produkcja miedzi bez restrykcji", „Niemcy o polskiej gospodarce surowcowej", „Konjunktura poprzez niepokój", „Renta polityczna w gospodarstwie polskiem", „O równowagę walut i cen", „Stabilizacja a kraje dłużnicze", „Keynes w walce z boomem", „Jak finansować zbrojenia".

powinny być odprawiane według jednego wyniku rewizji, chyba, że odbiorca zgłosi przed odprawą celną wniosek (ustnie lub na piśmie) o dokonanie odprawy według kilku wyników rewizji.

Wnioski te, jako stanowiące część zgłoszenia celnego, są wolne od opłaty stemplowej.

Gdyby poszczególne przesyłki, nadane z zagranicy przez jednego i tego samego nadawcę pod adresem jednego odbiorcy, były dostarczone do odprawy celnej niejednocześnie, wówczas powinny być sporządzane dla każdej przesyłki osobne wyniki rewizji.

2) Jeżeli po dokonaniu łącznej odprawy celnej zachodzi potrzeba cofnięcia jednej lub kilku przesyłek z powrotem zagranicę, albo jeśli ujawni się niemożność oclenia pewnej ilości przesyłek zpowodu braku pozwolenia przywozu lub innych dokumentów — urząd celny, na pisemny wniosek odbiorcy, może łączny wynik rewizji unieważnić, i sporządzić na przesyłki, przeznaczone do podjęcia, nowe wyniki rewizji (zastępczej). Wniosek strony w tym wypadku podlega opłacie stemplowej.

Nie mogą natomiast urzędy celne dzielić pierwotnego łącznego wyniku rewizji w tych przypadkach, gdy odbiorca (adresat), chociażby nim był bank, żąda rozdzielenia już sporządzonego wyniku rewizji z powodu dalszego przeznaczenia przesyłek dla kilku osób lub firm trzecich. Jeżeli adresatowi potrzebne są kwity celne na poszczególne przesyłki, powinien on zgłosić co do tego wniosek przed odprawą celną (w myśl wyjaśnień podanych wyżej w pkt. 1).

3) Przy częściowem wykorzystaniu pozwoleń przywozu ministerstwa przem. i handlu, jak to przewiduje okólnik L. D. IV. 21730/3/35 z dn. 6. IX. 1935 r. (Dz. U. Min. Skarbu Nr. 25/1935 poz. 570), za jedną odprawę (zgłoszenie celne) przesyłek pocztowych, należy uważać odprawę według jednego wyniku rewizji.

Należy przypomnieć, że w myśl wymienionego okólnika z dn. 6. IX. 1935 r. pozwolenia przywozu min. P. i H. mogą być częściowo wykorzystywane nie więcej, jak przy pięciu zgłoszeniach celnych.

Stosowanie świadectw pochodzenia

Przy stosowaniu świadectw pochodzenia należy mieć na uwadze, że świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane: 1) w miejscu pochodzenia towaru; 2) przy towarach pochodzenia zamorskiego, przy bezpośrednim przywozie — przez izby przemysłowo - handlowe, mające siedzibę w portach polskiego obszaru celnego; 3) w krajach tranzytowych; 4) w metropoliach na towary, pochodzące z kolonii (również i wówczas gdy towar nie przechodzi przez metropolię).

Niedopuszczalne są świadectwa pochodzenia wystawiane w kraju trzecim na towar, który nie przechodzi przez ten kraj. Np. — na zakupiony na zasadzie próbek na giełdziew Londynie — towar pochodzenia chińskiego, będący na składzie w Amsterdamie — przy przywozie do Polski należy przedstawić świadectwo, wystawione bądź w Chinach, bądź w Holandii. Świadectwo pochodzenia wystawione w Londynie nie będzie przez urzędy celne honorowane, gdyż dany towar przez Anglię nie przechodził.

Powyższe odnosi się do świadectw pochodzenia wymaganych przy stosowaniu zniżek konwencyjnych jak i zakazów przywozu i stosowane jest ze wszelkimi rygorami.

Orzecznictwa Sądowe.

Prawa spólnika. Spółka jawna nie może ograniczać swego spólnika w osobistym przeglądaniu przezeń ksiąg i dokumentów spółki. (Orzecz. I. C. S. N. z 9. XI. 1936. C. II. 1537/36).

Pełnomocnictwo wekslowe. Kto podpisał weksel

bez zaznaczenia, że czyni to jako pełnomocnik innej osoby, odpowiada wekslowo osobiście. (Orzecz. I. C. S. N z 2. XI 1936. C. II 1454/36).

Rozwiązanie umowy o płacę. Cofnięcie pracownikowi przez właściwą władzę administracyjną upoważnienia do kierownictwa ruchu w przedsiębiorstwie, w którym pracownik ten był jako kierownik ruchu zatrudniony, stanowi utratę uprawnień, koniecznych do zajmowania danego stanowiska i uprawnia pracodawcę do niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę. (Orzecz. S. N. z 29. IV. 1936. C. II, 2341/35).

Świadectwa przemysłowe przy sprzedaży komisowej. Przy prowadzeniu handlu towarowego na własny rachunek, dokonywanie w tym samym pomieszczeniu sprzedaży towaru otrzymanego w komis może mieć znaczenie jedynie przy określeniu wysokości podatku obrotowego, natomiast nie ma żadnego wpływu na obowiązek wykupienia świadectwa przemysłowego.

Ustalenie wydatków potrącalnych. Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 30 stycznia br. L. D. V. 20224/37 podało do wiadomości izb i urzędów skarbowych wyciąg z nast. wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 28. października 1936. l. rej. 3528/34:

Wedle ustalonej jurykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego jeśli władza w braku dowodów na przychód ustaliła przychód brutto z pominięciem ksiąg na zasadzie danych jakimi rozporządzała, to sam ten brak nie wyklucza jeszcze ustalenia wydatków potrącalnych na zasadzie przedłożonych przez podatnika przy badaniu ksiąg dowodów i nie uzasadnia sięgnięcia do zastosowania norm średniej dochodowości (por. wyrok N. T. A. z 15. VI. 1936 L. rej. 1816/34).

Czeki skarbowe na Bank Polski ważne na jeden rok. Izby skarbowe wystąpiły z zażaleniem, że czeki gotówkowe wystawione z rachunków żyrowych izb skarbowych w Banku Polskim często nie są przedstawiane do realizacji w ciągu roku lub nawet kilku lat, licząc od daty wystawienia. Przypadki takie powodują trudności natury rachunkowej w izbach skarbowych, gdzie kwoty czeków nie zrealizowanych figurują jako pozycje niewyrównane na specjalnym rachunku w sumach obrotowych. Min. Skarbu porozumiało się w powyższej sprawie z Bankiem Polskim i ustaliło termin ważności skarbowych czeków kasowych na Bank Polski na okres jednego roku, licząc od daty wystawienia czeku. Kwoty czeków nie zrealizowanych w ciągu roku mają być przerachowane przez izby skarbowe na dochód budżetowy Min. Skarbu.

Podatek przemysłowy.

TEZY SĄDU NAJWYŻSZEGO.

Tezy z wyroku Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 4. V. 1936 r. 2 K. 324/36:

1) „Przepisy ustawy o podatku przemysłowym dotyczą rzeczywistego, faktycznego prowadzenia przedsiębiorstwa zarobkowego (handlowego lub przemysłowego) bez względu na to, czy zostały dochowane formalności, które warunkują prawny byt przedsiębiorstwa".

2) „Przedsiębiorstwo kredytu krótkoterminowego podpada pod przepis art. 1. p. a) ustawy o podatku przemysłowym, także w tym przypadku, jeżeli prowadzone jest bez przepisanej koncesji".

W myśl postanowień art. 1 p. a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity został ogłoszony w N-rze 46, poz. 339 Dziennika Ustaw R. P. z 1936 r. — „państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają: a) handlowe, przemysłowe i inne, na zysk obliczone, przedsiębiorstwa".

Według postanowień ustępu 4 (końcowego art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dzien. Ustaw R. P. z 1936 r. Nr. 46. poz. 339) „wyłącza się z podstaw opodatkowania — po udowodnieniu prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi — koszty przywozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy transakcjach kredytowych.

W ramach tego przepisu, Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 1. IV. 1936 r. L. rej. 7163/33 orzekł, że „obniżka ceny sprzedażnej towaru, przyznana przez sprzedawcę w innym okresie podatkowym aniżeli ten, w którym zawarto dotyczącą transakcję sprzedażną, nie podpada pod pojęcie bonifikaty w myśl końcowego ustępu art. 5 ustawy o podatku przemysłowym".

Teza z orzeczenia Sądu Najwyższego z dn. 8. II. 1936 r. Nr. C. II. 2629/35:

„Za podatek przemysłowy, wymierzony dzierżawcy przedsiębiorstwa restauracyjnego i kawiarnianego, odpowiada także urządzenie restauracji i kawiarni, chociaż nie należące do płatnika".

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter.
Redaktor odpow. N. Józef Haller
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62 Telefon 104-17